

DE KRONING VAN HET KROTKIND
ANASTASYA CHERNOOK

DE KRONING VAN HET KROTKIND

ANASTASYA CHERNOOK

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

01.	WAAR THE FUCK LIGT KIRGISTAN?	7
02.	IN DE ENGELSTRAAT KREEG IK EEN KIND	23
03.	DE VOOGDIJSTRIJD OM MIJN ZEVENJARIGE ZELF	37
04.	GA OP ZOEK NAAR ONZICHTBARE HELPERS	57
05.	DE DUIVEL GAF LES OP HET PINKEL-FINKELCOLLEGE	71
06.	DE UITVAART VAN HEER HOMMELTEEN	91
07.	SPELEN IN DE TUIN VAN MONET	109
08.	EEN BRANDSTAPEL VOOR HYPOCRIETEN ZOALS JIJ EN IK	125
09.	WANNEER MARK CHAPMAN JE BLOEMEN STUURT	153
10.	SOMS GAAN HOEREN NAAR DE KERK	173
11.	WAAROM JE DIT BOEK MAG VERBRANDEN	199
	NAWOORD	205

01.

WAAR THE FUCK LIGT KIRGISTAN?

*Not everyone can be famous,
but everyone can be great.*

Dr. Martin Luther King Jr., Amerikaans burgerrechtenactivist

Dit boek was er bijna niet geweest.

Dat zit zo. Zo'n dertig jaar geleden stond mijn vader voor de onmogelijke keuze tussen mijn leven en dat van mijn moeder. Hoe gruwelijk dat ook mag klinken: dergelijke verhalen zijn geen zeldzaamheid in mijn land van herkomst Kirgistan, waar corruptie heerst en mensenlevens aan dagprijs worden verhandeld.

Maar bon, in ons vale appartementsblok in de zevende *microrayon* – zoals de woondistricten in Kirgistan genoemd worden – had ik in ieder geval geweldige burens. De flat naast ons werd namelijk bewoond door de ouders van mijn vader. Toegegeven, mijn drankzuchtige opa lag af en toe beneden de betonnen trap in een of andere dimensie te drijven en verfraaide zo noch het decor, noch mijn vertrouwen in de medemens, maar mijn oma was de leukste die er was. Ze was de spil van de familie, een briljante geest en een ware strateeg wanneer het noodlot toesloeg. Helemaal niet omdat ze zo koelbloedig was, maar omdat ze een nerveuze (maar lieve) doemdenker was, steevast ervan overtuigd dat het noodlot altijd op de loer lag. Daarom was ze constant op zoek naar oplossingen voor elk denkbaar en ondenkbaar probleem dat zich op elk moment van de dag kon stellen. En wie in de negentiger jaren in Kirgistan woonde, wist maar al te goed dat zelfs op het eerste gezicht compleet onmogelijke perikelen niet uitgesloten zijn.

Zo sloeg het noodlot ook in mijn leven toe, zelfs nog voordat ik geboren was. Mijn moeder was op haar achttiende zeven maanden zwanger, smoorverliefd en volgens het boekje getrouwd in het licht van God. Ondanks haar prille leeftijd was de zwangerschap meer dan gewenst, al hing er een donkere wolk boven haar kraambed. Ze was broodmager en voelde zich ellendig, getergd door ondraaglijke buik- en rugpijnen. Toen ze het niet meer uithield belde mijn vader een ziekenwagen, maar in een corrupt land trekt iedereen het laken naar zich toe, zelfs ambulanciers die op dat moment lucratievere zaken te regelen hebben.

Wie denkt dat de wereld draait dankzij grootmoedige ministers en noble activisten heeft het absoluut mis. Het zijn vaak de bescheiden, anonieme weldoeners die de dag redden, zoals de onbekende chauffeur

die mijn radeloze vader de straat op zag rennen en spontaan voorstelde om, bij gebrek aan een ambulance, hem en zijn jammerende vrouw naar het ziekenhuis te brengen. Wie die man ook was: zijn burgerzin heeft mijn leven gered.

In het ziekenhuis vermoedden de dokters een acuut nierfalen bij mijn moeder, met alle bijhorende dodelijke complicaties. Er waren geen couveuses of mogelijkheden tot het verlenen van de correcte medische hulp, dus minstens één van ons zou volgens de dokters die dag sterven. Terwijl de meeste 21-jarigen een keuzevak op de universiteit of hogeschool moeten kiezen, stond mijn pechvogel van een vader dus voor de onmogelijke keuze tussen het leven van zijn vrouw en dat van zijn ongeboren kind.

Gelukkig was baba Tamara die dag door het lot uitverkoren als de ultieme, alles en iedereen reddende onderhandelaar. Ze was een belezen vrouw met enkele connecties en een schamel beetje geld, en zo wist ze een arts ten tonele te toveren die mijn moeder niet enkel ambulante hulp kon verschaffen, maar die als bij toverslag ook aan zeldzame ‘vruchtbehoudende’ medicijnen kon geraken. Mijn vader, een zelfstandige automonteur, werkte zich de komende weken uit de naad om die peperdure geneesmiddelen te kunnen betalen.

Misschien was de onbekende chauffeur wel een beschermengel, die ik absoluut moet hebben gehad, want de voorraad aan kostbare medicatie die mijn moeder de komende twee maanden moest innemen bleken later gewoon doosjes met lege ampullen te zijn. En toch leefden we allebei.

Zo’n zes jaar en een veelvoud aan soortgelijke, bijna noodlottige ‘surprises’ later besloten mijn ouders dat het welletjes was geweest. De toekomst in ons thuisland was uitzichtloos geworden. We zouden als gezin voorgoed vertrekken naar een ander land, om daar een nieuw leven op te bouwen.

Onze meubels werden verkocht, ons appartement zou door baba Tamara en deda (opa) Valera worden verhuurd om hun oude dag te bekostigen, aangezien ze voor hun kinderen al tal van financiële offers

hadden gebracht. Wijselijk werd besloten om ons meest waardevolle en tevens enige bezit te verbergen in de geheime zakken van een beige gilet die mijn vader zou dragen tijdens onze reis. Het was een som geld van 100 dollar. Eerlijk? Ik vond het fantastisch. Wat een fortuin! 100 dollar – we waren rijk! Je moet toegeven, beste lezer, dat dollars nu eenmaal veel beter klinken dan roebels, dat weet zelfs een kind. Een roebel klinkt als een roestige pismunt waar je op de markt een schimmelig en uitgedroogd stuk brood mee koopt. Een dollar, dat klinkt alsof je woont in het roze kasteel van Disney. Wij kenden trouwens naast de Russische roebel vooral ook de Kirgizische *som*, die eerlijk gezegd zelfs nog minder waard was dan de pismunt.

Als kind ervaarde ik die laatste dag in Kirgistan een beetje zoals de openingsscène van *Home Alone*: een chaotisch tafereel waarin een gezin zich klaarmaakt voor een kerstavontuur. Iedereen is in de weer en de spanning zindert in de lucht. Ik betwijfel echter of mijn familieleden deze laatste zomerdag in Kirgistan zo romantisch zouden omschrijven (en vooral dan baba Tamara, die in 24 uur al haar grijze haren kreeg). De realiteit was dat mijn ouders, op dat moment 25 en 27, met hun dochtertje van zes alles vergokten met de hoop op een nieuwe start, zo’n zesduizend kilometer van hun geboorteland. Helemaal geen Amerikaans kerstspookje dus, maar toch hoopte iedereen op een mirakel. Maar wat waren de slaagkansen?

En trouwens, *waar the fuck ligt Kirgistan?*

Mijn lieve lezer, ik wil je onder geen beding vervelen met een uitgebreide les aardrijkskunde of geschiedenis. De kans is groot dat een veertiger met levensmoeheid en een tabaksverslaving dat jaren geleden tijdens je schoolcarrière al heeft gedaan. Of misschien was je wel in de prijzen gevallen met het begeesterde evenbeeld van Robin Williams uit *Dead Poets Society*, aan wie ik absoluut niet pretendeer te tippen. Ik zal het dus hoe dan ook beknopt houden.

Kirgistan of Kirgizië (of om helemaal juist te zijn: de Kirgizische Republiek) is een Centraal-Aziatisch land dat zo’n zeven keer groter is dan België. Het deelt grenzen met Oezbekistan, Kazachstan,

Tadzjikistan en China. Het land, ooit een belangrijk onderdeel van de Zijderoute, kenmerkt zich door prachtige bergen, bloemenweiden, strenge winters en hete zomers. De oorspronkelijke bevolking van Kirgistan bestond uit etnische Kirgiezen. In mijn prille jeugd waren er zeker en vast ook moderne Kirgiezen, maar velen leefden wel degelijk nog steeds volgens de oude tradities, als nomaden met paarden, schapen, geiten, *joerta's* (draagbare, nomadische tenten) en hoedjes gemaakt van kamelenwol. Ik zag ze vaak ronddwalen in de velden achter onze datsja op het platteland.

Wij woonden natuurlijk vooral in de stad, in een bescheiden appartement, zoals de meeste burgers. Maar wie het zich kon veroorloven, zoals mijn grootouders, had ook een datsja op het platteland. Als je nu denkt aan het riante buitenhuis van Stalin of vermoedt dat datsja's het equivalent zijn van een villa in Saint-Tropez, dan zal ik je moeten teleurstellen. Dat was nu ook niet het geval.

Mijn opa werkte in een Sovjet-metaalfabriek, terwijl mijn oma als bioloog-wetenschapper doceerde aan de universiteit en expedities deed naar de plaatselijke hoge bergen, waar ze de invloed van hoogteverschillen op mensen en levende organismen bestudeerde. De grond voor hun datsja hadden ze als goede burgers daarom kosteloos verkregen van de overheid. Er was echter geen geld om een stenen huis te bouwen, dus de datsja van baba Tamara en deda Valera bestond uit een bijgespijkerde treinwagon met een geïmproviseerd buitentoilet: een obscuur hutje zonder verlichting te midden van een aardappelveld, met een gapend, zwart kakgat dat al snel een glansrol kreeg in mijn nachtmerries. Maar afgezien daarvan vond ik de datsja absoluut betoverend. Er waren schilderachtige bloemenvelden, twee weelderige fruitboomgaarden en een uitgestrekte moestuin waar zelfs Wim Lybaert een traantje zou bij wegpinken. De lucht rook er naar vurig rode klapprozen, lila klokjesbloemen, zoete, rijpe appels en de broeierige hitte van de brandende zon. Soms werden deze Bob Ross-waardige decors geteisterd door slangen, maar mijn onverschrokken grootvader wist deze indringers moedig te decapiteren met de daarvoor toegewezen roestige schop, weliswaar na een glaasje *samogonka* (een soort van zelfgestookte wodka).

Wanneer de avond viel, haalde baba Tamara een oude, koperen olielamp tevoorschijn, met een dansende, warme vlam die onze treinwagon-datsja verlichtte. In mijn verbeelding was het de échte lamp van Aladdin. Ik mocht over de lamp wrijven om een wens te doen en vervolgens verschenen er elke avond, zonder uitzondering, snoepjes en glinsterende chocolademunten op mysterieuze wijze op mijn hoofdkussen. Een ritueel dat onbetwistbaar mijn geloof in mystieke wezens, magische interventies en andere wonderen heeft gesterkt.

Als kleine fantaste waande ik me een Griekse bergnymph bij het baden in mijn opa's 'zwembad': een constructie van aan elkaar gemetste bolderstenen gevuld met vuil regenwater, weliswaar onder een feeëriek druivenrank. Nu ik er zo aan terugdenk, kan ik niet anders dan concluderen dat mijn grootouders – onbewust – aanzienlijk hebben bijgedragen aan mijn uitstekende immuniteit. Maar bon! Terug naar de geschiedenis.

Kirgizië werd in de dertiende eeuw ingelijfd door het Mongoolse Rijk maar zou uiteindelijk, zoals elke protagonist in een episch verhaal, in handen vallen van de twee ultieme filmschurken: China en Rusland. Nu, daar zat dus nogal wat tijd tussen – een eeuw of vijf – maar zoals ik al zei: we houden het beknopt! Als je je zoals menig Vlaming afvraagt waarom een Slavisch, orthodox moppie zoals ik uitgebroed is op Aziatische moslimgrond: daarom dus. Mijn nationaliteit was gewoon Kirgies, maar ik was ook een derdegeneratiemigrant met Russisch bloed, vermengd met van alles en nog wat uit het Oostblok. Gevolg: mijn familie en ik waren Russen voor de Kirgiezen en Kirgiezen voor de Russen. Het gevoel van echt deel uit te maken van een gemeenschap heb ik ook op latere leeftijd nooit ontwikkeld.

De Russische invloeden in Kirgizië stammen al uit de tsarentijd, maar onder het communistisch bewind arriveerden er nog meer Russische migranten in het land, met als doel de lokale economie in ijstempo te industrialiseren. Andere Russen vonden hun weg naar Kirgizië dan weer door het toeval, zoals mijn overgrootvader. Mijn moeder vertelde ooit een verhaal uit haar kindertijd, waarin ze op een zomerdag door haar dorp slenterde en werd opgemerkt door een stokoude Kirgies die alleen aan de kant van de weg zat. De oude man klaarde helemaal op. 'Petro!

Petro!’ riep hij begeistert uit en sprong recht, haar dichterbij wenkend met opgetogen, rimpelige ogen die blonken van herkenning. ‘Petro!’ schreeuwde hij opnieuw dankbaar uit, en kuste vervolgens haar handen. Ze begreep niet goed wat er gebeurde, maar ontdekte later dat de oude Kirgies haar had herkend als de kleindochter van Pjotr, alleen noemde de goede man hem om onduidelijke redenen Petro. Haar grootvader Pjotr was een mijnwerker uit de Oeral, getroffen door stoflong, die het advies had gekregen om zijn laatste jaren in een gunstiger klimaat door te brengen. Hij had de Kirgizische man en zijn familie na zijn verhuizing lemen kachels leren bouwen, gewassen leren telen en tomaten inleggen, waarvoor de man ‘Petro’ (en zijn nageslacht) dus eeuwig dankbaar was. De Kirgizische nomaden waren dan misschien wel meesterlijke veehouders, maar ze waren ook benieuwd naar de geheimen van het sedentaire boerenbestaan.

Kort na dit voorval leerde mijn jonge moeder mijn vader kennen. De jochies die samen speelden in de straat groeiden uit tot jongvolwassenen die steeds meer voor elkaar vielen, terwijl de Sovjet-Unie net uiteen begon te kruimelen. Op 31 augustus 1991, exact twee jaar en één dag voordat ik – het eindproduct van hun genegenheid – het levenslicht zag, schudde Kirgistan de laatste communistische brokstukjes van zich af om zijn onafhankelijkheid uit te roepen.

Ik ben geboren op een woensdag, bij volle maan, verstrikt in de navelstreng en donkerpaars, zonder ook maar een klein kreetje te slaken. Die dag kregen mijn ouders wederom een deplorabele diagnose te horen: namelijk dat hun kindje waarschijnlijk nooit zou kunnen lopen. Maar ook dat kwam goed. Mijn purperen kleurtje trok weg en in de jaren daarop leerde ik kruipen, staan en lopen. Ik was wonder bij wonder zelfs een vroege babbelaar. Minder goed verging het mijn jaargenootje, de in 1993 uitgeroepen Kirgizische Republiek. Ze werd al snel gedomineerd door ordeloosheid, oproer, frauduleuze parlementsverkiezingen, corruptie, criminaliteit en een shiteconomie.

In de praktijk betekende dit dat je alles kon krijgen voor de juiste prijs. De corrupte *militsiya* (politie) verkocht in ondergrondse tunnels rijbewijzen, schoolattesten, medische vrijstellingen voor het leger en diverse

kleinere diploma’s. Als je voldoende roebels neertelde, kreeg je zelfs de vragen van de toelatingsexamens voor grotere instituten, wat concreet bijvoorbeeld betekende dat minder begaafde medische studenten aan de slag konden als arts, met alle gevolgen van dien.

Een andere manier om dingen voor elkaar te krijgen, was *blat*. Als je iets regelde via *blat*, betekende dat dat je de juiste connecties had. Dat kon dan letterlijk een attestje zijn van een hoge pief (zoals bijvoorbeeld een handgeschreven nota van de lokale Bart De Wever die erop staat dat je een gratis kappersbeurt krijgt). Maar *blat* was vaak ook een onderlinge regeling tussen burgers. Kippen waren bijvoorbeeld erg duur, maar mijn andere oma, baba Alla, hield wat hennen op haar boerderij. Soms gaf ze mijn moeder een in doeken gewikkelde, rauwe kip mee voor de juf, waarmee ze via *blat* de wiskundecijfers van haar dochter wist op te krikken.

Diezelfde baba Alla stierf later aan hepatitis C die ze opliep bij een routinebezoek aan de tandarts en waarbij ze letterlijk slangengif voorgeschoteld kreeg als antidotum. Mijn baba Tamara had dan weer permanent gapende, open wonden in haar buik nadat ze bij een dringende operatie enkele jaren na ons vertrek naar België genaaid was met ‘échte Italiaanse garen’. Er moest namelijk een nier verwijderd worden om ‘op kanker te testen’, maar die waren ze onderweg naar het laboratorium ‘kwijtgeraakt’. Ons vroeger appartement werd toen verkocht om deze ingreep, die wellicht beter zou uitgevoerd zijn door een willekeurige slager uit Harelbeke, te betalen.

Aan mijn grootvader van moederskant, deda Volodja, heb ik maar één herinnering, en ik moet nog heel klein geweest zijn. Ik zat in de keuken en hij kwam schijnbaar dronken – op klaarlichte dag – aankloppen, want hij moest en zou zijn kleinkind zien. Hij had snoepjes bij in glanzende, kleurrijke papiertjes. Ik ving één glimp op van zijn glinsterende offerande en zijn sombere, zwarte ogen. Het gebeurde allemaal in een flits, want mijn vader gooide hem fors de deur uit, samen met het snoepgoed. Was hij moederziel alleen? Kon hij die snoepjes wel betalen? Ik hield er een wrang schuldgevoel aan over: hij had *mij* tenslotte nooit iets misdaan. Het is moeilijk om iemand te veroordelen die je nooit echt hebt gekend.

Blijkbaar was hij ooit een goede, eerlijke vent. Een keurige taxichauffeur, met zorgvuldig gekamde haren en netjes opgepoetste, blinkende schoenen. Maar tijdens een nachtdienst werd hij beroofd en brutaal mishandeld, wat hem als mens tot in zijn ziel brak. Hij transformeerde in een zwaar aan alcohol verslaafde man, zijn vrouw scheidde van hem, en met de vrienden die hij had had hij zelfs geen vijanden nodig. Ze maakten misbruik van zijn drankzucht om hem keer op keer op te gie-ten en hem dan vervolgens te bestelen. Uiteindelijk zag hij geen uitweg meer en hing hij zich op aan een gordijnrail in zijn appartement. Zijn nagedachtenis brengt bij mij enkel weemoed en een bedroevende leegte.

Maar ach, dat is de kommer en kwel van het gewone plebs! De beau monde van Kirgistan kon zich verlustigen aan de fijnere luxe die de modernere steden te bieden hadden. Denk daarbij aan Louboutins met handgelakte rode zolen uit buurland China of exquise geïmporteerde parfums van Yves Rocher – amper vijf jaar over datum!

Ik maak natuurlijk een ironische noot: het is daar voor niemand een paradijs. Je zal het wellicht met mijn ouders eens zijn dat wat hierboven beschreven staat geen milieu is met perspectief op een fonkelende toekomst voor je kind, zelfs niet als het intelligent, getalenteerd of vlijtig zou blijken te zijn. Tenzij je natuurlijk een nomadenbestaan in de bergen ambieert.

We namen dus afscheid van onze familie, vrienden en mijn gretige bijlerares Engels waar baba Tamara stiekem doch merkbaar een hekel aan had (maar desondanks de lessen betaalde omdat ze een voortreffelijke scholing van haar enige kleinkind een gigantische prioriteit vond). En ik nam afscheid van de andere kinderen in mijn *sadik*, wat het best te omschrijven valt als een soort van kindertuin waar je ineens ook leert lezen en schrijven en naast Russische ook Kirgizische les krijgt. Dat is natuurlijk een hele boterham, dus elke middag gingen de kindjes van de *sadik* gezamenlijk een uiltje knappen. Omdat het de dag was van ons vertrek, kwam ik pas rond dat bewuste middagdutje aan om afscheid te nemen van mijn klasgenootjes. Eén voor één ging ik mijn slaperige, in de ogen wrijvende vriendjes af door de slaapzaal die qua inrichting veel weg had van de ziekenboeg uit Pearl Harbor. Ik voelde dat er

iets stond te gebeuren, maar ik kon het niet helemaal vatten. Naast de semi-verplichte succeswensen kreeg ik ook een occasionele blik van afgunst. Ze dachten allemaal dat ik op vakantie ging.

Ik gaf ook een vluchtige, onhandige knuffel aan onze norse, strenge kantinejuf met wallen en grijszwarte krulharen in een hoofddoek die niet zou misstaan op een communistische propagandaposter uit de jaren vijftig. En tot slot zei ik ook vaarwel aan mijn kinderjuf Galina – een lange, knokige en breed lachende vrouw met een prominent gebit, een gouden tand en roodgeverfde, opgestoken haren. Onder haar bot geknipte frou prijkten twee grote, bijna uitpuilende, bruine kijkers. Of toch tenminste één. Rechts praalde immers een loensend glazen kraaloog, net als van een pluchen teddybeer. Het was volgens haar het resultaat van een onfortuinlijke nieuwjaarsnacht waarop een champagnekurk in haar oogkas was geknald – een huiveringwekkend verhaal dat op mij een enorme indruk had gemaakt.

Volgens baba Tamara leerde je best van andermans fouten, dus een half ontkurkte fles heeft onder mijn strenge toezicht tot op heden absoluut geen schijn van kans.

Het sprak voor zich dat baba Tamara tot op het laatste moment op de luchthaven present was om als grootste zenuwpees de boel te superviseren. Nu ik ouder ben vermoed ik dat ze zo verkleefd was aan haar kroost door de posttraumatische stress van de vele rampzalige gebeurtenissen uit haar eigen leven, waaronder het feit dat mijn vaders leven bij de geboorte, door toedoen van een vinnige longontsteking, aan een zijden draadje had gehangen. Het arme mens heeft hem bijna drie jaar van borstvoeding voorzien, daar haar moedermelk tijdens het cruciale moment meer godsmirakels had verricht dan het personeel van de gehele kraamafdeling. Dat had namelijk unaniem besloten dat het zelfs de moeite niet was om het kind te behandelen. Het was – in hun woorden – ‘al een stuk vlees’. Maar de melk deed haar werk, dus waarom zou ze ermee stoppen en een calamiteit riskeren?

Geen wonder dat ze naast ons woonde. We hadden zelfs een uitgebeiteld gat in de tussenmuur. Het was oorspronkelijk een opening vol bedrading

die diende om elektriciteit te delen tussen de twee appartementen. Dat gat dichtmaken vond ze een slecht idee, want voor haar was het een ideale patrouillepost om dag en nacht te kunnen waken over ons gezin. Je weet maar nooit of er aan de andere kant een haar in de boter zat, of dat er 's nachts gekookt werd, wat ze als ongezond beschouwde, en waarvoor ze mijn ouders op de vingers tikte.

Soms straft God meteen, want onze kookgeuren, die zich via het observatiegat verspreidden, hadden op een bepaald moment ook hun huiskat Baksik verleid, die vervolgens een ijdele poging had ondernomen om door de muur te klauteren via baba's dure lederen jas, die onder het gat aan een kapstok hing. Maar dat nam ze er gewoon bij als *collateral damage*.

Ik was vaak bij mijn grootouders, en wist als geen ander dat mijn oma het jammer vond dat ze niet zelf door de muur kon piepen. Als er geluid uit ons appartement kwam, zette ze de televisie stiller, spitste ze haar oren en keek ze bedrukt in de richting van het gat. 'Had het maar iets lager gezeten,' zag ik haar denken. Dan had ze er misschien wel een telescoop door geramd. Al had ze ook gewoon een huissleutel. Het zal je niet verwonderen dat mijn moeder een pak minder euforisch was over deze 'beveiligingsmethodes'. Het enige wat aan ons appartement ontbrak was een dreigend tinnen 'Hier waak ik!'-bordje met een intimiderende foto van baba Tamara. De meest gewiekste rottweiler kon er een puntje aan zuigen. En nu stond de arme vrouw alsnog achter het dikke, geluidsdichte glas van de check-in te schreien, wetende dat de metaforische navelstreng nu onherroepelijk was doorgeknipt.

Mijn gewaardeerde lezer, nadat je dit boek gelezen hebt zal ik nog maar weinig geheimen voor je hebben, maar sommige zaken verkondig je als fatsoenlijk mens nu eenmaal niet aan de hele wereld, dat begrijp je zelf ook wel. Eens aangekomen in België hebben we kort verbleven bij een verwant die enige tijd voor ons al geëmigreerd was. Het is dus niet toevallig dat ik in West-Vlaanderen terecht ben gekomen. Maar ik wens noch verhalen te delen waar deze figuur een rol in speelt, noch deze persoon bij naam te noemen. De reden daarvoor is heel simpel: het is iemand die in mijn ogen keer op keer onvergeeflijke dingen heeft gezegd,

gedaan en bekokstoofd, en met wie ik geen enkel contact of verband wens te hebben. Ik gun deze persoon niettegenstaande het allerbeste. Ik koester geenszins wrok of andere negatieve emoties, maar laat het duidelijk zijn dat ik evenmin de behoefte heb om ooit nog over of tegen die persoon te spreken. Net zoals deze verwant geen plaats krijgt in mijn leven, zijn er ook geen verzen voorzien in dit boek.

Over mijn andere avonturen zal ik je natuurlijk wél alles vertellen. Je kent me misschien van social media, televisie of de pers, die mij vaak bombarderen tot de *Queen of Confidence* of een glamoureuze *girlboss*. Eerlijk gezegd vind ik die laatste term verschrikkelijk en hoop ik vurig dat, nu ik de dertig ben gepasseerd, het girl-gedeelte zal verdwijnen en ik in stilte kan promoveren tot een normale boss. Maar dat zijn natuurlijk allemaal futiliteiten. Ik ben gelukkig getrouwd, heb een pracht van een kind gegund gekregen, woon in een warm en veilig huis en mag kunst maken, ondernemen en mijn medemensen inspireren en entertainen via verschillende projecten en kanalen. En niet te vergeten: ik ben gezond!

Het voelt natuurlijk niet altijd zo, maar in de ogen van de buitenwereld heb ik 'het gemaakt'. Maar ik schrijf dit boek niet om te pronken met mijn verwezenlijkingen. Hoewel het natuurlijk een eer is om gekroond te worden tot een of andere *queen* – van *confidence* of iets anders – moet ik er meteen bij zeggen dat op deze kroon een bloedprijs staat. Uiteindelijk ben ik helemaal niet zo bijzonder, ik heb gewoon de mij toegewezen beproevingen overleefd, veel wonden gelikt, en ben altijd in mezelf blijven geloven. Ben ik nu echt een soort van onaantastbare, alwetende koningin met alle levenswijsheid in pacht? Dat zou ik in geen duizend jaar durven beweren.

In dit boek wil ik de stekende pijn, het verdriet, de woede, de ironie, de hilariteit en het geluk van mijn avonturen bundelen voor jou, lieve lezer, omdat ik geloof dat we niet zo heel veel van elkaar verschillen. Ik ben de afgelopen decennia gewoon heel vaak in de zwarte kakput van onze datsja gevallen. Wie weet helpt mijn verhaal jou om ook uit een of andere put te klauteren, want we weten allemaal dat die op onze wereld talrijk gezaaid zijn. Dit boek kan als een sprankeltje hoop dienen,

maar ik wil vooral benadrukken dat je niemand, en dus ook niemands advies, klakkeloos moet volgen, en dus zeker en vast ook het mijne niet. Er bestaat nu eenmaal geen kant-en-klaarrecept voor het leven. Dus, hoewel ik hoop dat dit boek voor jou iets positiefs teweeg zal brengen, hoef je geenszins een dienaar te zijn aan mijn hof. Wees maar gewoon je *eigen* koningin. Of koning. Of wat je ook maar wilt zijn.

Dan komt het grotendeels vanzelf wel goed.